

Mathiasovo město

Kateřina Pojkarová

„Copak nemá zima přijít až za pár týdnů?“ zlobila se v duchu Tammy, když se rozhlédla kolem sebe. Jako by nestačilo, co se teď děje ve městě. Musí se proti ní postavit i počasí?

Byla teprve půlka října, a přesto bylo všechno pod sněhem. Bílá pokrývka ležela na loukách, na polích, na stromech, a co bylo nejhorší, i na cestách.

Čekala několik dní, až přestane pršet a bude moct vyrazit. Když vycházela ze Záře Severu, bylo sice zamračeno, ale nic z oblohy nepadalo. K této cestě se rozhodla už před pár dny, když viděla, jak se jí tenčí zásoby medu, a Gleb, který med do města roky dovážel, se ne a ne ukázat. Ano, objevil se tam ten nový obchodník, ale jeho ceny byly nehorázné. Když si jeho stánku všimla poprvé, připadalo jí to k smíchu. S takovými cenami se na trhu moc dlouho neudrží, pomyslela si tehdy. Kdo by bral jeho med, když jsou všichni zvyklí na Gleba? Ten se ve městě objevoval pravidelně, med měl kvalitní a ceny slušné. Tammy si navíc nemusela nikdy dělat starosti s tím, jestli ho doveze dostatek. Jako perníkářka měla předkupní právo.

Týdny plynuly, ten nový tam jezdil dál, ale Gleb se stále neukazoval. Zkontrolovala své zásoby. S tímhle přes zimu nevystačí, to věděla dobře. Jestli se Gleb neukáže před prvním sněhem, nebude Tammy moci péct několik měsíců. A to nechtěla dopustit. Nešlo jen o to, že péct perníky bylo řemeslo, které ji živilo. Spíš její čest by jí to nedovolila. A rozhodně nechtěla zklamat Mathiase. Svěřil jí dílnu a určitě by neměl radost, kdyby zjistil, že se nedokázala o její chod dobře postarat.

Počkala pár dnů, ale Gleba se nedočkala. Už i svíčkař se nad tím pozastavil, když přišel za Tammy zjistit, jak je na tom s medem. Nedá se nic dělat, bude muset za Glebem vyrazit sama a poptat se, co se děje.

Když se tak rozhodla, začalo silně pršet, takže se nikomu nechtělo vystrčit ani paty z domu. Proto svou cestu ještě na dalších pár dní odložila. Až konečně včera se zdálo, že se počasí

umoudřilo a vrátil se příjemný podzim. Vyrasila časně zrána. Myslela si, že do večera bude zase zpátky. Větrný Brod, kde Gleb žije, nebyl zas tak daleko, i když půjde pěšky. Nepočítala však s tím, že nakonec bude muset jít až do Smrčiny. A že hned po poledni se obloha znovu zatáhne.

Nejdřív se do ní pustil protivný studený déšť. Během pár minut se smísil se sněhovými vločkami. A než se setmělo, chumelilo jako uprostřed zimy. Byla vděčná, že ji ve vesnici nechali přespat, protože večer už pro sněhovou vánici nebylo vidět na krok. A Tammy si neuměla v těch vlhkých šatech, co měla na sobě, představit, jak by se plahočila nocí zpátky domů. Naivně věřila tomu, že ráno bude vše zase jednodušší. Alespoň proto, že bude světlo.

V tom se nemýlila, světlo bylo. Mýlila se ale ve všem ostatním. Ač se to nezdálo pravděpodobné, přes noc napadlo tolik sněhu, že všechny cesty i pěšinky byly pod tou bílou vrstvou ukryté. Tammy věděla, kterým směrem se má vydat dál, aby se vrátila do města, ale neznala to tady tak dobře, aby mohla jít s jistotou i neprošlapanými cestami. Místní vesničané, u kterých našla útočiště, jí dali jídlo na cestu, měla teď suché oblečení a dostala rady, kudy jít, jenže to bylo před několika hodinami. Mezitím se na čas zase zatáhlo a napadly další dva palce sněhu.

Zastavila se a rozhlédla se kolem. Jako by ze světa zmizely všechny barvy. Zůstala jen bílá a odstíny šedé. Za sebou nechala pár stromů, ne dost na to, aby se jim dalo říkat les. Teď stála na něčem, co může být v létě rozkvetlou loukou nebo pastvinami pro dobytek. Těžko soudit, klidně by tu lidé z vesnice mohli něco pěstovat. Široko daleko ale nestál ani jediný domek, natož celá vesnice.

Taky by to mohlo být malé zamrzlé jezero. Těch tady všude byla spousta, tak proč by jedno nemohlo být přímo pod jejíma nohama? Trochu znervózněla. Dobře si uvědomovala, že mráz ještě není tak silný jako v zimě a že jestli stojí na jezeře, může se led pod ní každou chvíli prolomit. Vystrašeně se rozhlížela kolem.

Ne, usoudila, tohle jezero nebude. Mráz opravdu ještě nebyl takový, aby voda zamrzla a ona tu mohla stát.

Všechno bylo tiché a bílé. Zaposlouchala se do toho ticha. Jako by příroda pod tou bílou pokrývkou opravdu usnula, příroda i život kolem. Nerušilo je nic, žádný ptačí křik, žádný zvuk prozrazující přítomnost dalšího živého tvora. Nic.

Tammy si vůbec nebyla jistá, jestli jde správně. Z města se vydávala do lesů na severu nebo k vodě na východě. A když vyrazila

prodávat své perníčky, bylo to s mistrem pekařem. Párkrát spolu byli ve dvou nejbližších městech, do vesnic moc často nezavítali. Navíc nikdy nevyráželi v zimě.

Cesta se jí ztratila už dávno, pod sněhem ji tušila jen prvních pár kroků. Ještě jí pomohlo, když přišla k lesu. Kudy vedla cesta, stály stromy dál od sebe a tvořily uličku. Jenže několikrát se dostala na rozcestí a v tu chvíli si nebyla vůbec jistá, kudy dál. Tušila jen správný směr, snad.

Do mysli se jí vloudily zoufalé myšlenky plné strachu. Možná jdeš úplně špatně. Možná se vzdaluješ od míst, kde někdo žije, napadlo ji. Každým krokem jsi dál a dál.

Pohlédla na oblohu nad sebou. Kdyby tak nebyla celá šedivá, posteskla si. Kdyby sem proniklo pár slunečních paprsků, mohla by alespoň odhadnout světové strany. Pak by měla šanci poznat, jestli ještě stále jde správným směrem. Dívala se nahoru. Nic, ani jeden paprsek. Nad ní bylo jen šedé nebe.

Zatnula pěsti a zhluboka se nadechla. Jdi dál, přikázala si tvrdě, aby zahнала všechny své pochyby a strach. Jako by nepochybovala o tom, že jde správným směrem a každým krokem je blíž svému domovu a teplému krbu.

Ve skutečnosti to tak ale nebylo, vůbec si nebyla jistá. Už zase se přetvařovala, i když jen sama před sebou. Vůbec nebyla tak silná a statečná, jak teď sama sebe přesvědčovala. Už zase byla tím vystrašeným děvčátkem, které si neví rady.

A dost, okřikla se. Jdu správně, vracím se do města!

Chtěla vyrazit svižným krokem, aby tak své odhodlání podpořila. Sníh jí v tom ale zabránil. S každým krokem se jí noha probořila do bílé peřiny. Někdy jen po kotník, někde bylo nafoukáno sněhu víc a noha se jí propadla až do půlky lýtky. Vytáhla ji, udělala další krok a noha znovu zapadla.

Když si pak stírala slzy, co jí tekly po tváři, nevěděla, jestli to jsou spíš slzy vzteku nad celou tou situací, ve které uvízla, nebo slzy sebelítosti.

Než přešla celou bílou pláň a dostala se k řídkému lesíku, uběhla hodná chvíle. Jídlo, co dostala na cestu, už snědla. Hlad zatím necítíla, jen ta únava byla silnější a silnější.

Před lesem zastavila, aby si ho prohlédla. Celým srdcem si přála, aby někde objevila cestu, stromy, které nejsou tak blízko u sebe jako jiné.

Už se jí zdálo, že takové vidí, a srdce jí poskočilo radostí. Než tam však došla, všimla si něčeho podobného i na jiném místě. A ještě

jinde. Tak co z toho je cesta? chtěla naštvane zakřičet. I kdyby to udělala, stejně by ji tady nikdo neslyšel. Nikdo by jí neporadil. A přes vítr, co se zvedl, by ji nejspíš neslyšel ani ten, kdo by stál jen pár kroků od ní. Kdyby tady někdo takový vůbec byl.

Rozhodla se pro jednu z cest a vydala se po ní. V lese bylo příjemněji, sníh tady nebyl tak hluboký, vítr skoro nefoukal. Byla vděčná i za tyto drobné dary.

O to horší bylo, když z lesa vyšla do otevřeného prostoru. Vítr ještě zesílil a z oblohy začaly padat sněhové vločky, které jí hnal do tváře. Bodalo to jako malé ostré jehličky. Oči ji štípaly. Zamrkala, což vedlo jen k tomu, že jí po tváři stekly další slzy. Sklonila hlavu. Už se ani nenamáhala bojovat se slzami a přesvědčovat se, že to bude v pořádku. Že všechno zvládne. K únavě se teď přidal i hlad a její pocit beznaděje ještě zesílil.

Pořád byla tou malou holčičkou, které se Kieran posmíval.

Ještě bylo denní světlo, i když v tom mrazivém počasí dost slabé. Ani nechtěla pomyslet na to, co se stane, jestli ji tu chytí noc. Na spaní na sněhu nebyla připravená. A vlastně by si s tím sama ani nevěděla rady. Když s Mathiasem a lidmi z města slaví zimní slunovrat, je to jiné. Sice tam taky spí na sněhu, ale mají kožešiny pod sebou i na přikrytí. Jsou kousek od jámy, kde plápolá oheň. Je tam teplo a bezpečno.

Ne jako tady.

Plahočila se dál, jeden namáhavý krok za druhým. Nezastaví se, i když třeba nejde správným směrem. Ne, dokud má v sobě alespoň zbytek sil.

O dva roky dříve...

1. kapitola

„Ještě tyhle tři perníčky,“ říkala si Tammy. Světla v pekárně ubývalo, i když do večera bylo ještě daleko. Tammy věděla, že už je na čase, aby šla rozsvítit olejovou lampu. Nechtělo se jí však vstávat od rozdělané práce. Zbývalo jí ke zdobení už jen pár kousků. Teď chtěla dodělat ty tři, které měla připravené na stole před sebou. Až si půjde pro ty zbývající, které jsou na tácu, rozsvítí i tu lampu.

Vzala do ruky perníček ve tvaru ryby a pustila se do jeho zdobení. Tentokrát zkoušela bílkové polevy. Dávala do nich mleté mandle a teď přidala i trochu špenátu, aby vznikla zelená barva. Podívala se na výsledek. I když bylo šero, s tím, co viděla, byla spokojená. Dokončila poslední kus, který měla na stole, a vstala, aby se protáhla. Zkontrolovala lampu, jestli v ní je dost oleje, zapálila ji a rozhlédla se po pekárně. Byla tu moc ráda. Už odmala se ráda motala v kuchyni, a když ji Jonas vzal do učení, byla nadšená.

Vždycky věděla, že se bude muset uživit sama. Její rodiče zahynuli tak dávno, že si je sotva pamatovala. Vyrůstala v opatrovně a tam žádný majetek zdědit nemohla. Pracovat s Jonasem v pekárně bylo lepší než jakákoli jiná práce, kterou by si tady ve městě dokázala představit. A kdo ví, jestli by vůbec na nějakém jiném místě narazila na něco lepšího. Zkoušet to ji nijak nelákalo. Žila tu ráda, nikdy ji to netáhlo pryč, nestála o žádné velké změny.

Na rozdíl od Kierana. Ten se do opatrovny dostal jen pár měsíců po ní. Byl skoro stejně starý, možná o rok starší než ona. Co si pamatovala, chtěl stále zkoušet něco nového, nerad zůstával dlouho u jedné činnosti. Rád prozkoumával jak město, tak jeho okolí. A pak zmizel úplně. Naštěstí.

Ty poslední roky, co byl ještě v opatrovně, s ním bylo k nevydržení. Dřív si dělali naschvály taky, ale během těch posledních měsíců se to zhoršilo. Už nešlo jen o nevinné žertíky. Tammy se ulevilo, když se prostě jednou ze své výpravy do lesů nevrátil. A možná nebyla jediná. Když se začalo řešit, kam do učení nastoupí on, stále se pro něj nic nezdálo vhodné. I mistři s ním měli

starosti. Nikomu tedy nejspíš nevadilo, že se o něj dál nebude muset starat a nebude se s ním zlobit.

Snad jen Mathias byl upřímně smutný. Ale Mathias, to bylo něco jiného. Ten nebyl jako ostatní lidé z města.

Možná, kdyby tehdy věděli, co se z Kierana stane, zas takovou úlevu by necítili.

Z těchto úvah Tammy vyrušil zvuk otevíraných dveří.

„Dobré odpoledne,“ zaslechla bodrý hlas z krámků. Položila táč s perníčky, které se chystala ozdobit, na stůl a odešla do přední místnosti sousedící s dílnou. Tam byl krámeček s jejich zbožím, do kterého se chodilo přímo z náměstí.

„Dobrý den,“ pozdravila Tammy postaršího muže s kulatým obličejem a silnější postavou. Byl to Arne, místní mlynář.

„Čím mohu posloužit?“ ptala se Tammy. Sice už bylo odpoledne a všechen černý i bílý chléb byl prodaný, stále však měli placky, žemle i preclíky. A samozřejmě perníky a marcipánové figurky, ty vydržely na pultech delší čas. Přece jen patřily k luxusnějšímu zboží a ne každý si je mohl dovolit, alespoň ne každý den.

Arne se rozhlížel právě po sladkém zboží, to bylo její specialitou. Jonas rád pekl chléb, preclíky a vše, co s tím souviselo. Sladký sortiment dělal spíš z pocitu povinnosti, a tak když k němu přišla Tammy, ulevilo se mu. Jeho učednice pracovala se sladkým těstem, s formičkami a vykrajovátky ráda. A ráda vymýšlela nejrůznější způsoby, jak perník ozdobit. Jonas jí tak postupně přenechal na starosti vše, co se toho týkalo.

Vypracovat opravdu dobré těsto na perník, dát tam ve správném poměru všechno koření, které tam patří, to vyžadovalo dobrý recept a přesný postup. Takový recept se u Jonase v rodině dědil už mnoho generací. On sám děti neměl. A když si byl jistý, že už je Tammy dost stará, aby se o celou výrobu perníku starala sama, rodinný recept jí svěřil. Tammy tehdy byla tak dojatá a zaskočená, že tomu v první chvíli ani nemohla uvěřit. Dobře si uvědomovala, jakou vzácností něco takového je, a i když s Jonasem už roky pracovala, něco takového vůbec nečekala. Byl to jeden z nejlepších okamžiků jejího života.

„Tyhle marcipánové figurky, máte ještě nějaké?“ vytrhl ji ze vzpomínání Arne.

„Ne, jenom to, co tu je vystavené.“

„Myslel jsem, že by se to hodilo na oslavu narozenin mé vnučky. Ale takhle málo, to by nestačilo.“

„Pokud to nespěchá, můžeme připravit další. Kdy bys to potřeboval?“

„Příští týden.“

„Tak to není problém,“ usmála se Tammy.

Než stihli domluvit všechny podrobnosti, vrátil se do krámků i Jonas, který si dosud něco zařizoval na náměstí.

„Zdravím tě, Arne. Všechno v pořádku?“

„Právě jsme s Tammy domluvili zakázku na příští týden. Potřebuji tři tucty marcipánových figurek, nejlépe od každého tvaru, co tu máte, alespoň jednu. Můžu s tím počítat?“ Arne se obrátil k Jonasovi a začal domlouvat obchod znovu, jako by tu Tammy nebyla.

Už zase, pomyslela si trpce. Mrzelo ji, že někteří zákazníci se stále chovali tak, jako by sama byla nespolehlivá a nemohla s nimi žádný skutečný obchod uzavřít. A to i přesto, že Jonas jí plně důvěřoval. Její slovo platilo stejně jako jeho.

Naštěstí takových zákazníků jako Arne bylo málo. Dnes to však bylo zjevně víc než jindy. Než vešel mistr pekař, zdálo se, že konečně domluví Arne obchod přímo s ní. Se vstupem Jonase však na ni jako mávnutím kouzelného proutku zapomněl. Na ni i na vše, na čem se právě domluví.

Tedž už nemělo cenu, aby tu zůstávala. Povzddechla si a odešla do kuchyně, kde ji čekala rozdělaná práce. Zkusila zelenou polevu, jestli během toho vyrušení příliš nezatuhla. Vypadalo to, že je stále hustá tak akorát na zdobení. Olízla lžičku, kterou polevu zamíchala. Ano, to půjde, pomyslela si. Vzala do ruky perníkový stromek a začala ho zdobit.

„Proč jsi odešla, Tammy?“ zeptal se Jonas, když za ní přišel. „Oba dobře víme, že marcipánové figurky jsou tvoje dílo, měla bys už takové zakázky domlouvat sama.“

„To bych ráda, Jonasi. Vlastně to vypadalo, že už domluvení jsme, ale jakmile Arne uviděl tebe...“ Tammy pokrčila rameny a nechala větu nedokončenou.

„Já vím, já vím,“ přikývl Jonas. Na chvíli se zamyslel, jako by k tomu chtěl ještě něco dodat, ale pak jen pronesl: „No, ono se to asi brzy změní...“

Tammy nechápala, co tím mistr myslí. Ani se nestihla nadechnout k otázce, když sám pokračoval: „Potkal jsem na náměstí Mathiase. Mám ti od něj vyřídít pozdravy.“

Tammy se usmála, záležitost s Arnem v tu chvíli ztratila na významu. Mathias byl důležitější. Už odmala se vedle něj cítila milovaná

a v bezpečí. Ten pocit měla kdykoli, kdy za nimi přišel na návštěvu do opatrovny. Bylo jedno, kolik jiných záležitostí musel vyřizovat, kolik starostí měl se svými dospělými povinnostmi, pro děti v opatrovně si čas vždycky udělal. Hrál si s nimi, poslouchal je, staral se o ně, jako by byly jeho vlastní. A i když vyrostla, pořád měla pocit, že pro něj je opravdu důležitá a že on v ni věří. Dokonce mnohem víc, než si kolikrát věřila ona sama. Zvláštní bylo, že něco v tom duchu kdysi řekl i Jonas. A z toho, co si stihla všimnout ve městě, nejspíš nebyl sám. Proto jí i prostá zmínka o pozdravu okamžitě zlepšila náladu.

„Ta poleva se ti povedla,“ ocenil Jonas, který ochutnal zelenou kaši z misky na stole. Tammy ani nestihla protestovat, že jí ujídá, když Jonas dodal: „Jo, a Mathias tě k sobě zve zítra na odpolední čaj.“

Teď se rozzářila ještě víc. U Mathiase už párkrát byla a vždy považovala za čest, když k němu byla pozvaná. Na tom se shodla i s Colleen, Aleksim a Shayenem – s kamarády, se kterými se znala už z opatrovny. Byli starší než ona, sami se už vyučili, někteří měli rodiny. Stávali se z nich mistři svých oborů, a přesto si každý z nich velice považoval návštěv u Mathiase, mluvili o nich téměř s posvátnou úctou a velmi se z nich radovali.

Když se pak druhý den odpoledne zabalila do svého pláště a vyrazila přes náměstí k Mathiasovi, ani si nevšimla, že Rory v okně své prodejny nabízí nový druh sýru. Jen se pozdravila se s Villem, svíčkařem, který si šel právě koupit hojivou měsíčkovou mast. Přestože byl zkušený a svíček vyrobil nepočítaně, občas se mu stalo, že příliš brzy sáhnul na své výrobky a popálil si prsty. U bylinkáře z Vlčího údolí byl proto pravidelným zákazníkem.

Sníh jí křupal pod nohama a mráz ji štípal do tváře. Zimní slunovrat měl být až za pár týdnů, a přesto poslední tři dny panovalo tak chladné počasí, jako by právě byli uprostřed zimy. Ulevilo se jí, když už viděla dveře Mathiasova domu. Když jí pak nabídl svařenou šťávu z lesních plodů, s povděkem vzala hrneček do obou rukou a ohřívala se od něj. Bylo tak uklidňující sedět tu v teple, dívat se do ohně na měděnou pánev plnou kaštanů, které Mathias pekl, a povídat si s ním. V tu chvíli se zdálo, jako by nikde na světě nemohly existovat žádné problémy.

„Jak to jde u Jonase?“ zeptal se Mathias. A spíš než na to, jak se daří pekárně, ho zajímalo, jak se tam daří Tammy.

„Tento týden jsem vyzkoušela novou polevu na perníčky. Je zelená, takže s ní zdobím stromky a ryby.“

Ačkoli se v jejich městě nikdo s ničím takovým ještě nesetkal, Mathias se nezdál být překvapený. Možná proto, že v minulosti cestoval, a kdo ví, co všechno na svých cestách viděl. Možná proto, že od Tammy nic míň nečekal. Věřil jí, jejím schopnostem v kuchyni i jejím tvůrčím nápadům.

Na chvílku se odmlčel, počkal, až bude mít plnou pozornost mladé ženy, a řekl:

„Tammy, myslím, že je na čase, abys měla svou vlastní dílnu.“

Tammy se zarazila, jako by se přeslechla. Nebyla si jistá, co tím Mathias myslí.

„Vlastní dílnu?“ zopakovala nechápavě.

„Ano,“ potvrdil Mathias. „Pro všechny by bylo lepší, aby byla pekárna s chlebem a slaným pečivem oddělená od perníkárný. Kdysi to tu už bylo. Poslední roky jsme tu ale žádného schopného perníkáře neměli, takže nebylo možné provozovat oboje. Teď na to dozrál čas.“

Tammy pomalu docházel význam toho, co jí Mathias říká.

„Ty si myslíš, že já jsem schopná perníkářka? Že bych mohla mít vlastní dílnu?“ ptala se nevěřicně.

Mathias se na ni laskavě usmál a přikývl.

„Ale to já nemůžu. Ještě nemám dost zkušeností. Vždyť se u Jonase učím jen pár let, ještě toho neumím dost,“ bránila se té myšlence. Necítila se připravená, nebyla na to dost dobrá.

Pak ji napadlo ještě něco: „A co by na to řekl Jonas?“

„No, je to víc než jen pár let, co už jsi u Jonase. To víme oba. S Jonasem jsme o tom už mluvili, vlastně s tím nápadem přišel on sám. Myslí si, že by ses už měla postavit na vlastní nohy. Sama víš, jak je Jonas rád, když ti může nechat všechno okolo perníku a marcipánu.“

„To jo, ale...“ Tammy větu nedořekla. Nechtěla se hádat s Mathiasem, i když se cítila zaskočená a neschopná toho, co navrhoval.

„Lidé u mě nebudou chtít nakupovat. Myslí si, že jsem ještě moc mladá a nespolehlivá. Zrovna včera mi to dal Arne jasně najevo,“ vzpomněla si na další překážku.

„Nemyslím si, že jsou všichni jako on. Nebo snad ano?“

Tammy se zamyslela. Vzpomněla si třeba na Eldena, Villeho nebo starostu. Nikdo z nich jí nikdy nedával najevo, že by od ní její výrobky nekoupil, že by jí nevěřil.

„No, to ne,“ připustila zdráhavě.

„A lidé jako Arne to buď přijmou, nebo se budou muset obejít bez tvých výborných perníčků. To už bude jejich rozhodnutí. S tím si ty starosti dělat nemusíš.“ Mathias se odmlčel a dal Tammy čas, aby o tom přemýšlela.

Po chvíli ticho přerušil: „Připravuji dílnu a krámek, nejpozději na jaře by mělo být vše hotové. Byl bych rád, abys ji převzala a starala se o perník a marcipán v Záři Severu. Vezmeš to?“

Tammy se dívala do vlídné Mathiasovy tváře. Věděla, že jemu nemůže říct ne. Zároveň však věděla, že na něco takového není připravená. Že by tuto poctu a zodpovědnost měl převzít někdo zkušenější, schopnější, lepší. Ať se rozhodne jakkoli, hodně se tím změní.

„Ano,“ řekla po chvíli rozvažování.

„Budeš správcem. Svěřím ti dílnu a všechno, co k tomu budeš potřebovat. Na tobě bude, abys to používala tak dobře, jak dovedeš. Víc po tobě nechci. Ani méně. Využívej to, co ti svěřím, pro dobro lidí v tomto městě nebo pro kohokoli jiného, jak uznáš za vhodné.“

Tammy mlčky přikývla.

„Znám tě odmala. Vím, jak jsi v posledních letech u Jonase pracovala, co ses už naučila a co ještě můžeš dokázat. Věřím ti.“

Ta slova Tammy hřála u srdce, povzbuzovala ji a zároveň svazovala. Mathiasovu důvěru nikdy nezklame. Udělá všechno, co bude moci, aby jeho vysoká očekávání naplnila.

„Nemusíš se ničeho bát. Když bys měla nějaké problémy, vždycky se najde pomoc, neměj strach. Možná se ti to teď zdá jako obrovský krok do neznáma, ale nepochybuji o tom, že z toho brzy budeš mít radost. Poznáš, že už teď je pro to ten správný čas.“

Copak o to, radost pociťovala už teď. Péct perníčky, zdobit je a vyrábět marcipánové figurky ji moc bavilo. Na jednu stranu se už nemohla dočkat, až začne provozovat svou vlastní dílnu. Tedy přesněji řečeno Mathiasovu dílnu, kterou bude spravovat.

Mathias vstal od stolu, došel ke krbu a podíval se na kaštiny. Opatrně jeden vytáhl a než ho vzal do ruky, chvilku počkal, aby se nepopálil. Otočil se zpátky na Tammy.

„Takže jsme domluvení?“ pronesl tónem, který byl slavnostní i závazný zároveň. Teď měla Tammy poslední příležitost couvnout a zvolit pohodlnější cestu učednice, bezstarostně schované pod Jonasovou ochranou, kdyby chtěla. Ale ona nechtěla. Už se rozhodla:

„Ano.“

Mathias rozpůlil upečený kaštan, polovinu nabídl Tammy a druhou polovinu si nechal. Oba ho snědli zároveň. Tím byla jejich dohoda stvrzena.

„Mám pro tebe něco do začátku,“ řekl pak Mathias. Na chvíli někam odešel a když se vrátil, podával Tammy formičku s reliéfem labutě. „Takové perníčky jsme ještě ve městě neměli. Hodí se k tobě.“

Tammy si prohlížela dřevorezbu s reliéfem labutě. Byla překrásná. Přemýšlela o tom, jak to Mathias myslel. Vybral labuť proto, že je ve vodě jako doma? Dobře věděl, jak ona sama ráda plave.

Jí však labutě spíš připomínaly Mathiase. Byli to čistí, jemní ptáci. Působili vznešeně a důstojně, když ladně pluli po vodě. Říkalo se o nich, že jsou moudří a věrní, že jsou symbolem lásky. To všechno přesně vystihovalo Mathiase.

Je možné, že od ní čekal totéž?

2. kapitola

Dívka s kaštanovými vlasy, která dnes obsluhovala v hospodě Šedý vlk, postavila před hosty na stůl několik žejdlíků piva a odnesla ty, které už stihli vyprázdnit. Neměla z mužů u tohoto stolu dobrý pocit, i když platili bez zdráhání. Kolovaly o nich různé zkazky a ani jedna z nich se jí nelíbila. Neměla radost z toho, že tu jsou právě dnes večer, kdy má službu. Ale co, zatím se chovají slušně. A kdyby ne, však si nějak poradí. Ještě tu je přece jejich kuchař, a ten si umí udržet pořádek ve své hospodě.

Kdyby věděla, co se honí hlavou Endymu, nejspíš by tak klidná nezůstala.

„Za kolik jsi dnes prodal ty kožešiny?“ ptal se Bastian Perryho.

„Za dvacet grošů jednu. Trochu jsem musel zatlačit, než to ten chlápek přijal.“

„Tady ve městě!?“

„Ale ne, žádné zbraně, vím, jaká jsou pravidla. Myslel jsem tím, že to chtěl usmlouvat na patnáct, ale nedal jsem se. Vysvětlil jsem mu, jak obtížné je teď v zimě chytit kunu nebo bobra, a že bych na tom prodělal, kdybych slevil ze své ceny.“

Endy se uchechtl. Nebyl to příjemný zvuk. Ani jeden z nich už dlouho žádného bobra ani kunu nechytil. Bylo s tím zbytečně moc práce. Jednodušší bylo počkat si na ty, kteří tuhle práci udělali za ně, a prostě si stažené a vydělané kůže od nich vzít. To jim šlo dobře. A vynášelo to dost. Stejně jako pašování zboží nehlídanými cestami. Na to byl nejlepší Kieran. Ten se dokázal dostat nepozorovaně téměř do každého města, pro které se rozhodli.

A když už se párkrát zdálo, že se kolem něj stahují strážníci, vždycky jim nepozorovaně proklouzl. I sem už několikrát pronesl sůl, hřebíček a další vzácné koření – zboží, za které se při řádné cestě přes městskou bránu platilo vysoké clo. To pro Kierana byla cesta, kterou město opouštěl, ne ta, kterou se dostával dovnitř. Sem se dostával přes hradby, zrovna v tomto městě měl dvě osvědčené cesty. Nebylo to zas tak těžké, když věděl, jak na to.

To ho na tom bavilo nejvíc – to vzrušení, když zkoušel něco neobvyklého. Už od dětství rád utíkal do lesů, hledal tam stopy zvířat a objevoval nové věci.

Jednou tam narazil na Perryho. Seděl u ohně a opékal si uloveného zajíce. Kieran se k němu velmi tiše přikradl. A pak najednou stál přímo před ním. Dodnes nevěděl, jestli ho Perry opravdu neslyšel, nebo o něm věděl celou dobu a nechal ho přikrást se tak blízko. Jeho překvapení vypadalo opravdové, ale kdo ví. Perry uměl velmi dobře předstírat. A to pomáhalo jejich bandě, aby byla úspěšná v přepadávání a olupování lidí.

I když se z nich za ta léta stali blízcí přátelé, Kieran ho podezříval, že si stále nechává spoustu věcí pro sebe. Ne všemu, co říká, se dá věřit. Takže to, že mu dodnes tvrdí, že o něm neměl ani tušení, dokud se před ním neobjevil, bere s rezervou. Tenkrát to ale na něj udělalo dojem, věřil mu všechno a vzhlížel k němu. Perry toho znal a uměl tolik! A byl ochotný učit i Kierana, když za ním chodíval ven z města.

„Nechceš si k nám přisednout, krásko?“ zavolal Endy na obsluhující dívku. Byla o dva stoly dál a nevěnovala mu žádnou pozornost. To ho neodradilo.

„Chlapi, nemáte na ni někdo zálsk, nebo ano?“ otočil se na kumpány u stolu. Kieran už Endyho znal nějakou dobu. Děvčata se mu líbila, nebyl vybíravý. A nenechal se jen tak něčím zastavit. Snad jen tím, že by měl někdo z jejich bandy zájem o tu samou dívku. Pak byl ochotný ustoupit a přenechat ji kamarádovi. Tentokrát se však nikdo neozval.

Kieran se na tu dívku podíval a v duchu si říkal, proč toho Endy nenechá. Tahle o něj evidentně zájem neměla. Endymu to však nijak nevadilo, zkoušel to dál.

Ta dívka mu něčím připomněla Tammy, holčičku, která tak jako on vyrůstala v opatrovně. Kdysi dávno. Teď už to samozřejmě nebyla holčička, ale on ji viděl naposledy, když jí bylo tak deset dvanáct let. Ta se taky jen tak nedala. Byla pěkně protivná. Ačkoli musel připustit, že si o to koledoval. Když ještě byli malými dětmi a on jí něco schoval nebo strčil šišku na lavici, kam si právě sedala, s pláčem utekla za Colleen, a když nebyla poblíž, tak za Aleksim nebo Shayenem. Ti byli o pár let starší, než byl on. Tammy u nich nacházela zastání, zatímco Kieran zůstával v jejich očích tím špatným. Jak rostla, naučila se bránit sama a oplácela mu to. Někdy se jí ty vtipky na jeho účet opravdu povedly, to musel uznat. Zvlášť u vody.

Plavala dobře už jako malá, pod vodou vydržela ze všech nejdéle. Pár let si spolu se všemi dětmi z opatrovny užívali u vody hodně zábavy. A mohlo to tak pokračovat, kdyby se nezačala kvůli všemu hned tak urážet. Jako by už nerozuměla žádné legraci. No, možná to někdy trochu přehnal, ale byli přece děti, ne?

„Nemám zájem. Budeš se muset spokojit jen s tím, co je na stole,“ odsekla dívka a vyškubla se Endymu.

„Ale no tak, nedělej drahoty. Vždyť to chceš stejně jako já,“ volal za ní, když odcházela k dalším hostům. „Však ona ještě změkne.“

„Ta na to nevypadá,“ odporoval mu Perry.

„Co ty víš? Počkej si, večer teprve začíná. Tahle ještě změní názor, uvidíš.“

Kieran jen protočil panenky nad Endyho vytrvalostí. A hloupostí. Všem ostatním bylo jasné, že u tohoto děvčete mít úspěch nebude. Rozhodně by si nikdo kromě Endyho nevsadil ani groš na to, že během večera změní názor. To bylo jasné.

I když... To si tenkrát myslel i o Tammy. Na to, že přece jen proplave do zatopené jeskyně, by nevsadil ani své děravé boty. A prohrál by.

Bylo to krátce poté, co se do opatrovny dostal malý Paras. Ztratil oba rodiče při požáru jejich domku. Celý ten ořesný zážitek měl stále před očima, pořád v rukou svíral dřevěného koníka, jedinou věc, kterou si ze zničeného domu stihl vzít.

I když Kieran ještě nebyl ani v pubertě, pomáhal s odklizením toho, co zůstalo. Tak se to v jejich městě dělalo. Když někoho postihlo neštěstí, lidé se okamžitě zapojili do práce. Pomáhali si, jak to jen šlo, aby alespoň zmírnili následky. Životy Parasových rodičů však už vrátit nemohli.

Kdyby tohle řekl někomu v jejich bandě, nejspíš by se mu vysmáli. Jít někomu pomáhat, jen tak, bez příslibu bohaté odměny, to jim bylo naprosto cizí. Vlastně ani za odměnu by se do toho nijak nehrnuli.

To Kierana doteď ani nenapadlo. Už dlouho si nevzpomněl na město, ve kterém vyrůstal, a na to, jak to tam chodilo. V Záři Severu lidé považovali za samozřejmé pomáhat, bylo to v nich a nikdo to nikdy nezpochybňoval. Na rozdíl od Perryho, Endyho a dalších. Oni takové jednání považovali za slabost.

Lidé, co se nedokážou postarat sami o sebe, jsou hlupáci. Stejně jako ti, kteří se dobrovolně obětují pro druhé.

Nejspíš měli pravdu.

Život se s nikým nemazlí, máš jen to, co si urveš. Musíš se o sebe postarat sám, a když to nezvládneš, je to tvoje smůla. Dělej, co můžeš, shrábní, co se ti nabízí, využij příležitost, když si druzí nedávají pozor. To bylo jejich krédo. Neohlížej se za sebe a neměj soucit s těmi, kdo se nechali oškubat nebo prostě jen měli smůlu. Tohle byl jejich postoj. A vynášel jim.

Většinou.

Paras tenkrát měl smůlu, stejně jako on sám, jako Tammy a jako všechny děti v opatrovně. A to ještě mohly být rády, že se alespoň dostaly tam, kde o ně bylo postaráno. Paras se stále držel svého koníka, bez něj se nikam nehnul. Jak jen se jmenoval? vzpomínal Kieran. Bylo to takové nezvyklé jméno. Alda, Afi, Aldre... ne, počkat, dělali si legraci, že to je spíš jméno pro nějakého brouka a ne pro koně. Skarabeus, k tomu by to jméno sedělo, takže... Alfeus! Jasně!

Šli tehdy s kluky po lese. Kieran se zastavil, aby si utrlh větve, ze které by se dal udělat prak. Když se otočil, zahlédl Parase. Seděl na zemi a usedavě brečel, zatímco se ho maličká Lara snažila utěšit. Chvilku byl v pokušení za ním taky zajít. Bylo to blízko zatopené jeskyně, mohl by mu o ní vyprávět a přivést ho tak na jiné myšlenky. Ještě si pamatoval, jak těžké byly jeho vlastní začátky v opatrovně. Jeho maminka jednou onemocněla, bylo jí čím dál hůř, a pak tu najednou nebyla.

Než se stihl rozhodnout, jestli by vůbec zmohl něco víc než Lara, zahlédl pohyb u ústí do jeskyně. To ho zaujalo. Neuměl si představit, kdo by se tam kromě velkých kluků vypravil. A velcí kluci tady byli s ním, jen o pár kroků napřed. Stačila chvilka a už rozpoznal, kdo se celý mokrý škrábal ven a s vítězoslavným úsměvem podával Parasovi jeho koníka. Že to bude zrovna Tammy, na to by nevsadil ani zlámaný groš.

Kieran se vrátil v myšlenkách do přítomnosti. Sýr i slanina, které byly na dřevěném tácu před nimi, už zmizely, z chleba zbylo jen pár plátků.

„Dal bych si ještě něco,“ pronesl Perry a poplálal se po břiše. Už nebylo tak pevné jako kdysi. Bylo znát, že dnes už spíš jen přepadával osamocené obchodníky. Nepotřeboval si udržovat tak dobrou kondici jako před lety. Mírně zlenivěl, mohl si to dovolit. A když měl tu možnost, rád si dopřál pořádné jídlo. Sám se staral o to, aby to bylo pokud možno co nejčastěji.

„To já bych si dal spíš někoho,“ držel se Endy dál své myšlenky. Dívka, co je obsluhovala, mu nešla z hlavy. A to i navzdory tomu, že se poslední půlhodinu jejich stolu úspěšně vyhýbala.

„Víš co?“ napadlo Endyho a obrátil se k němu. „Skočím ti něco objednat. Na co bys měl chuť?“

Perry se zamyslel. „Pečená jablka se skořicí a hřebíčkem, politá medem... to by bylo něco,“ zasnul se. A dodal: „Nebo alespoň švestkové koláče.“

„Máš je mít,“ přikývl Endy a vstal od stolu. Zamířil rovnou k oné dívce, která teď byla na opačné straně lokálu.

„Ten si nedá pokoj,“ poznamenal Bastian, když viděl, jak se Endy postavil. Znemožnil tak dívce možnost, jak mu proklouznout. Dál mu však pozornost nevěnoval, otočil se zpět ke svým kumpánům u stolu. Bylo na čase začít plánovat, co podniknou dál.

Kieran ještě chvíli sledoval Endyho chování. Začínal být příliš dotěrný, i když se ta dívka bránila. To nevypadalo dobře.

„Kierane, co si myslíš ty?“ zeptal se Bastian a donutil Kierana pustit celou situaci z hlavy.

„Promiň, co jsi říkal?“

„Zima je na krku, ale možná bychom mohli zvládnout ještě jednu akci, než sníh uzavře cesty,“ zopakoval Vic, nejmladší člen jejich bandy, to, co před chvílí navrhl Bastian. Vic se k nim přidal nedávno a ze všech sil se snažil, aby nikdo nepochyboval, jestli mezi ně nezapadne, jestli na to nemá. Neměl problém s takovými věcmi, kterým se Kieran i po letech snažil vyhnout. Nebyl zastáncem toho, aby tekla krev. Využít lesní skryše, cesty přes hory, snad i přepadnout tlusté bohaté obchodníky, to byla jedna věc. Ale skutečně někomu ubližovat, způsobovat mu fyzickou bolest, nechat téct krev – to nebyla jeho parketa.

„Co děláš, ty mrcho?!“ zařval Endy. Držel se za rameno, zatímco dívka plivala, jako by měla v puse něco nechutného. A patrně to tak i bylo. Stála zády ke stěně, Endy byl u ní tak blízko, že neměla šanci, jak se mu vysmeknout. A ani to, že ho právě bolestivě kousla do ramene, ho nevyvedlo z míry natolik, aby jí poskytl prostor k útěku.

Endy ji popadl za zapletený cop a trhl tak prudce, až musela zaklonit hlavu.

„Když ti jemné zacházení nevyhovuje, můžeme zkusit něco tvrdší“ větu už nestihl doříct, protože mu na čelist dopadla něčí pěst. Pustil cop a bleskově se otočil. Vedle něj stál kuchař. Jeho vysoká, silná postava by odradila kdekoho. Ne však Endyho, který měl za sebou tucty pěstních soubojů. A nebyl zvyklý z nich odcházet poražený.

Ani tentokrát se svého protivníka nezalekl a ránu mu okamžitě vrátil.

Kuchař, který na to nebyl připravený, lehce zavrával. Vzápětí se vzpamatoval a znovu zaútočil. Dívka nečekala, jak to bude probíhat dál. Využila šanci, kterou dostala, a rychle zmizela v kuchyni.

Na rozdíl od hostů v lokále. Ti vítali nečekané povyražení a začali sázet na to, kdo se udrží na nohou déle. Endy byl mrštnější a zkušenější, kuchař zase využíval svou sílu a výšku. Jeho rány byly bolestivé, sám se však nestihl všem Endyho ranám vyhnout. V jeho neprospěch mluvilo i to, že se rychleji zadýchal a unavil. Navíc nebyl připravený na zákeřné úskoky a rány, kterými Endy nešetřil. Při té poslední stál tak nešikovně, že když chtěl ustoupit a vyhnout se jí, zakopl o stoličku a ztratil rovnováhu. S tím Endy počítal, byl připravený na poslední úder.

Nepočítal však s tím, že se při tom kuchař praští tak silně do hlavy, že na chvíli opravdu ztratí vědomí. A to o setinu vteřiny dřív, než mu Endy mohl zasadit rozhodující ránu. Proto jeho ruka narazila do té samé zdi, svůj pohyb nestihl ani zpomalit.

Ti, co seděli poblíž, slyšeli několik lupnutí, jak si při tom zlomil tři prsty, a pak vzteklé zařvání.

„Je nejvyšší čas se zdekovat,“ zavelel Bastian, když viděl kuchaře na zemi a Endyho, jak si svírá ruku. „Padáme,“ otočil se na svou bandu.

Ti nečekali, až se hosté vzpamatují z toho, co se právě stalo, a byli venku dřív, než bys řekl švec.

3. kapitola

I když v posledních dnech opravdu hustě sněžilo a na loukách za městem ležela silná sněhová pokrývka, cesta, kterou Tammy šla, byla prošlapaná. Přece jen před ní prošlo už mnoho obyvatel jejich města. I ona plánovala vyrazit dřív, jenže pak se stávil Ries a ona mu ještě připravovala nějaké pečivo pro muže na strážnici. Na tradiční oslavu zimního slunovratu nemohli přijít úplně všichni, někdo musel zůstat ve městě a dbát na to, aby nedošlo k žádným potížím. Třeba požár, který by vypukl a nikdo by si ho včas nevšiml, by mohl zničit velkou část města, než by se z oslav vrátili. Kdysi se prý právě to stalo.

Když pečivo předala, musela ještě poklidit pekárnu i krámek. Jonas šel napřed, tak jako každý rok, i když letos to bylo poprvé, kdy se sem večer nevrátí ani ona.

Oslava probíhala na Vřesové stráni, což byl les severozápadně od bran města. Už z dálky slyšela radostné hlasy bavících se dětí. Ještě ani nebyla moc blízko, když kolem ní proběhla Lara a za ní Paras se sněhovou koulí v ruce.

„Parasi, nech toho! Najdi si někoho jiného,“ křikla Sofie přes rameno a smála se u toho. Byla o dva roky starší než Paras a v opatrovně žila ze všech nejkratší dobu. I tak už to ale bylo pár let, takže děti z opatrovně považovala za svou rodinu. Na jaře už nejspíš půjde i ona do učení, i když si ještě nebyla jistá, co by dělala nejraději.

„Podívej, je tady Tammy,“ zavolala na Parase.

Využila jeho chvilkové nepozornosti, když se otočil za přicházející perníkářkou. Skočila za strom, rychle se sehnula pro hrst sněhu a hodila ho po Parasovi. Mířila přesně, zasáhla ho do ramene.

„Tak tohle si vypiješ,“ nenechal si to líbit Paras a vyrazil za ní ještě rychleji. V hlubokém sněhu to šlo těžko, ale on si toho nevšiml a i když mu občas noha uvízla hlouběji, než čekal, řítit se za ní dál.

Tammy je ani nestihla pozdravit a už byli pryč. Jen se usmála a pokračovala dál k velkému ohni. Vlastně byla ráda, že se nestala terčem jejich bitvy ona. Nesla na oslavu košík perníčků a dalších dobrot, přidat

se k jejich sněhové bitvě právě teď by se tedy vážně nehodilo. Ale její čas ještě přijde – oslava teprve začíná a ona si nenechá ujít příležitost hrát si s dětmi.

To patřilo k zimnímu slunovratu, tak jako oheň a výborné jídlo. Zнала to odmala, tenkrát všechny sněhové bitvy prohrávala. Mnoho let byla mezi dětmi z opatrovny nejmladší, a navíc holka. Neuměla se trefit a ani nebyla dost mrštná a rychlá. Naštěstí toho velcí bráchové, jak říkala Shayenovi a Aleksimu, nezneužívali. Spíš naopak. Připadali jí tehdy jako skoro dospělí, i když byli starší jen o pár let. Nikdy nedopustili, aby jí někdo ublížil. A stejně tak Colleen, nejstarší z nich.

Nešlo ale jen o koulování. K oslavě neodmyslitelně patřilo i stavění soch ze sněhu. Rozhlédla se kolem sebe, aby se podívala, co se staví letos. Děti už měly hotovou velikou veverku. Berinon na ní ještě upravoval uši, vždycky si dával záležet na detailech. Nenechal by se strhnout ke koulovačce, pokud nepovažoval své dílo za dokončené. I kdyby na něj letělo deset koulí najednou, nepřestal by se svou prací.

Sofie, jeho dvojče, to už mnohokrát zkusila a nikdy neuspěla. Proto Tammy nepřekvapilo, že u jejich sochy zůstal pouze on, zatímco všechny ostatní děti o ni dávno ztratily zájem a zabavily se jinak.

„Ahoj, Berinone,“ přišla blíž, aby se s ním pozdravila. „Jak to jde?“

„Tadyto ucho se mi pořád nějak nezdá,“ nebyl plavovlasý kluk spokojený se svou prací. Tammy o krok ustoupila, aby mohla vidět obě uši vymodelované veverky. Nic špatného na tom, co ukazoval Berinon, nepozorovala. Celý obličejík, oči, čumáček i uši jí připadaly roztomilé. A velmi povedené, což Berinonovi také řekla.

„Je znát, že se učíš u mistra truhláře. Děláš fakt velké pokroky.“

„Díky,“ špitl Berinon a lehce zčervenál. „Pořád toho je plno, co se musím teprve naučit.“

„Aleksi říkal, že bys mohl zkusit vyřezávat loutky,“ ozvala se vedle Tammy jeho sestra.

„Sofie,“ pozdravila Tammy svou mladší kamarádku a objala ji.

„Co jsi přinesla?“ zeptala se Sofie. „Máš ten koš plný perníčků, že jo?“ dožadovala se. Dobře věděla, jaké dobroty umí přichystat.

„Samozřejmě,“ potvrdila perníkářka.

„Tak pojď, támhle je připravený stůl.“

Bylo toho tam už požehnaně – klobásy, slanina, sýry, nakládaná zelenina, bochníky chleba, koblihy a teď i perníčky. Ani o pití nebyla nouze, i když vzhledem k panující zimě si každý raději počkal